

//INIT

"Zij is het ene, eindeloos en onbewogen.
Niets is het andere, maar alles is in haar, een buitenkant is er niet.
Verder raak je niet. Niet verder hier.

Verlaat dus het *zijn*, maar enkel letterlijk, het woord *zijn* en haar functies, niet uit walging voor het hier en het nu, maar juist uit respect ervoor.

Gebruik geen "is"
of
Erken het mogelijke als reëel bij de daad gevoegd,

dit wil zeggen: de eenvoud van de vorm der materie der vormen die materie maken die de vorm wordt voor het humane, het lichaam dat ik wou in de lijn der geschriften, de ziel waarvan ik afstand deed om vorm te geven aan de spieren die ik omklemde in mijn inktloze, uitvloeiende code."

Hij meent het. Hij debiteert *Waarheid*, niks anders. Zijn stem is een orgel. Zijn woorden slaan vanuit een intense concentratie de kamerlucht aan als de penseelstreken van een oosters calligraaf het roerloos witte blad. Zijn bloed ruist. In zijn aderen zwemmen ongelede monstrosa, zijn gitzwarte ogen schakelen, zijn mond braakt honing.

Anna zit naast mij. Naast ons, voor ons zitten tientallen anderen. Wij luisteren. Dit is geen toekomst, dit is geen verhaal, dit is nu.

Wij zitten, wij luisteren. Het is tien dagen geleden dat wij het Centrum binnenkwamen. Binnen enkele uren zullen wij het hogedruk-pistool, geladen met een injectiespuit gevuld met neo-biopticon, tegen onze slapen houden. Binnen afzienbare tijd zullen wij de trekker overhalen.

Tien jaar geleden begon het met *Lore*.

Het brein is een vat.
In het vat roert zich de hand.
De hand is de wortel.

Wortel.spreek();

Platform 1 : LORE

[Maandag 8 maart 1999]

s Morgens ratelt het maar door, als een Tibetaan op speed.
De wereld is (De wereld is (De wereld is (De wereld is
Mijn bewegingen zijn die van Lore, kuisvrouw van het Instituut. Zo heet ik, dat doe ik,
met haar kan ik leven (zesendertig jaar, veertienhonderdvijfendertig net per maand & lo
om de vrije tijd te kneden & te rekken).

Het is 5u53 & het ratelt maar door.
De wereld is (De wereld is (De wereld is (De wereld is
een oude spiegel in een goor & stinkend urinoir,
bekrast, bevlekt & honderduit bespoten, oneigenlijk
gebruikt & van verwensingen gebroken. De wereld is

De wereld is (De wereld is (De wereld is (De wereld is rechthoekig voor mijn vader die
stierf terwijl hij in zijn neus te pulken stond & krom voor alle vrouwen die zijn hemden
streken & gebarsten voor een wicht als ik die 's morgens vroeg uit kuisen gaat.
Lore klaagt niet vaak maar als ik klaag stijgt uit de stenen van de chiekste straat de
klamme kreet van bijbels leed. Ik heb in grote mate het talent om het vochtige uit de
dingen te dwingen, de warme slijm van het sentiment dat onzichtbaar schuilt in alles wat
een mens bekijkt, bepoteld heeft. Soms, als ik een mij vreemd huis binnenkom, zie ik
overal de handafdrukken verschijnen van kindjes die te vroeg gestorven zijn. Op
rommelmarkten mag ik niets van enige ouderdom betasten of de regen gutst subiet bij
bakken uit de lucht.
Het moet iets erfelijk zijn. Toen ik dertien werd, verbood mijn grootmoeder me om nog
langer met haar spullen te spelen. Ze wist waarom. Op een keer - er was niemand in de
buurt - opende ik haar muziekdoozje, een miniatuurtje van de dom van Keulen. Op het
roze fluweel van de bekleding lag enkel een foto van een meisje, ongeveer zo oud als
ik maar met een gek geruit pakje aan & lachend in de zon met op de achtergrond wat
bergen. Het behang in de slaapkamer kwam van de muren & de brandweer kwam er aan
te pas om de kelder leeg te pompen.

Oude dingen overspoelen mij. Nachtmerrie : op de sluitingsdag in een museum
opgesloten te zijn & te verdrinken.

Ach, mama, mijn gezicht zit in de plooi als een bevroren dweil vandaag. Fred's ogen
hangen zoals gewoonlijk op mijn borsten tot de liftdeur ze afknipt.
Ik wil wel janken maar de vochtklier doet het niet. Vloeken wil ik, maar er is niets te
vervloeken. Geen schuldigen meer, geen schuld, alleen nog boete & sukkel.

Kuthoofd.

Wat wil je : lo in haar zwarte jurkje die Black Velvet & zichzelf serveert. Heel de nacht
gevierd : 1, (ah) 2, (oh) 3, (ah) 4, (hosannah)....

33. Hier sta ik stil. De lift althans, met mij erin.

De deur opent & automatisch knipperen de neons aan, een vloedgolf licht die van hieruit over heel de verdieping rolt als ik binnenkom. Enters Lore, queen of ze diván.

De receptie-balie : op het reusachtige wandtapijt erboven is handgeknoopt een slingerende vorm te onderscheiden, of je ziet een holte waar de vorm behoort te zijn, of er ontwikkelt zich een vorm in de holte die daarnet nog een slingerende vorm leek te zijn. Gesofistikeerde 3D-design handgemaakt met natuurlijke materialen, een combinatie waar de Koreanen van het Instituut verzot op zijn. Als decoratie tenminste, want in de business hier is alleen de poen die ze scheppen echt. Iets tastbaars hebben ze in geen jaren meer gemaakt. Dat laten ze aan ons, begint lo steevast als ik over mijn werk praat : de Westies en de Afro's mogen voortaan het vuile werk doen, ze pakken ons in terwijl we staan te slapen.

Ach ja, ze betalen goed & voor het overige: shit happens.

6u40 : het zoemt in mijn hoofd zoals het zoemt in de zaal. 2 rijen van 6 zwarte schermen op evenveel identieke bureau's. Af & toe begint er ergens een harde schijf te pruttelen, maar meer dan twee minuten lang het bedrijfslogo krijg je op de dingen nooit te zien. Ik moet het ook niet wagen om ergens aan te prutsen : het plafond zit vol met camera's en sensoren. Bij het minste dat de heren ontoelaatbaar achten, gaat het alarm af. Geen toeters, bellen & sirenes : het hele zaakje slaat gewoon met stalen deuren potdicht & exploderende gascapsules brengen je binnen de kortste keren in dromenland. Dat had ik de eerste dag meteen aan de hand. Loortje wou van blijdschap aan het zingen gaan, maar na 'these vagabond shoes' was Loortje al in slaap gedaan. De vorige kuisvrouw was doofstom. Hadden ze effen uit het oog verloren. Toen ik wakker werd moest ik van één van de lachebekken in een microotje zingen, praten, schreeuwen, snikken & zuchten tot het beveiligingsprogramma wist wie Lore was.

8u10. Lunchbreak in het toilet (daar kan je nog roken). Dorst & knikkende knieën, maar mijn maag wil niet eens water. Dan maar een sigaret, ik blaas de rook met grote kracht richting spiegel : weg, mormel. Gelukkig moet ik niet al te veel doen. Twee uur voor mij is er al een kuisploeg geweest die het zware werk doet : ramen, vloeren, sanitair, tapijt. De eerste uren moet ik enkel de stapeltjes papieren op de bureau's wat aanschuiven, de rekenlinealen ontvetten, de pc-schermen zemen & de potjes potloodslijpsel leeg kieperen in de zuiger van de vuilnisschacht die 'suck' zegt als je er iets instopt. Propere jongens, die Koreanen.

8u35. Tijd voor het dagelijks ritueel. Ik sta aan de receptie te doen alsof ik het houtwerk opboen, terwijl de 12 apostelen binnenkomen. 1 per 1 komen ze de lift uitgehost met een grijns op hun gezicht alsof het de laatste dag van hun leven is. Pal voor mijn neus blijven ze 10 seconden als bevroren staan & maken dan een lichte hoofdknik richting wandtapijt.

Dan gaan ze naar hun bureau. Zitten wachten tot het negen uur is. Stil als een standbeeld.

Je zou je rotschrikken als er eentje zou beginnen praten.

Ze zien er ook allemaal eender uit. Eentje met een sikje, drie met een snor, maar voor het overige hou je ze niet uit elkaar. De enige die ooit iets zegt is de dertiende, miss Fridge noem ik haar. Leuk snoetje, maar als je ze aanraakt, vriezen je vingers eraf. Ze komt als laatste binnen, neemt plaats achter de balie & kraakt dan met half overslaande stem : 'Tank Oe Lole'. Oe kan ophoepel, Lole.

Naar de vergaderruimte achter de zwarte deur, achteraan in de zaal. De standbeeldjes geven geen kik als ik tussen hen door wandel, maar ik heb steevast het gevoel dat ik, mocht ik omkijken, stante pede geëxecuteerd zou worden.

In de kamer is het doodstil. Letterlijk. Het ding is geluidsdicht geïsoleerd. Als ik de deur sluit, hoor ik enkel nog mijn adem & het suizen van mijn bloed. Niet echt aangenaam als je een kater hebt. Gelukkig kan ik de tweede deur openzetten. Die geeft uit op een gang met achteraan de trappen van de nooduitgang, Langsdaar kan ik buiten straks, want de andere deur krijg je met geen dynamiet meer open eens ze dicht is.

Het enige wat in de kamer staat is een drie meter lange, massief eiken tafel & dertien ditto stoelen met groen-lederen bekleding. Met het boenen van die dingen hou ik mij drie uur lang bezig, elke dag. Ik stel er mij geen vragen bij. Het is het soort onzin waar je makkelijk aan went voor vijftien net per maand.

Sjonge de werkdag vandaag leek wel jaren te duren.

08/03/1999 12:02 GMT +1 in de Belgische hoofdstad: de in zwart glas gevatte blokjes van het Instituutgebouw kijken naar mij alsof ik net als een virus opgespoord, geïsoleerd en buitengekieperd ben.

Volgens Fred de nachtwacht hebben de Koreanen hier één en ander in de pap te brokken. "Die *boedisten* gaan ons allemaal nog 's goe liggen hebben", (ja boedisten, hij spreekt het zo uit, op z'n Antwerps met maar 1 d en een héél lange boe en een nog langere goe, terwijl hij vol goesting naar mijn *tetten* zit te loeren). Fred de nachtwacht ziet de dingen naar eigen zeggen zoals ze zijn, want niets is wat het lijkt, zo beweert hij stellig, behalve mijn borsten dan.

Werkend Brussel mag gaan broodjes uithalen, achter mijn naam staat in alle systemen nu de boolean "isVrij" op *true*: ik word verondersteld vrije tijd te besteden (*10.000 stemmen rammen het de catalogi in: speciaal voor de lesbisch geaarde vrijeijdsbesteder hebben we volgende vrijetijdsbestedingsindustrieproducten in de aanbieding*)

Binnen enkele jaren is dit ook al niet meer grappig, laat staan relevant. *The thrill is gone*, er hangt een etiketje aan het kleinste morseltje van het eens zo rijke stadspalet, de *fun* is bewegwijzerd, de planeet tot in het donkerste steegje gemapt, *all resistance is futile*: voor weemoed kan je aanschuiven voor tafeltjes Ierse Stew met Guinness en Fado, u kan zich bij walging wat huidcellen laten uitduwen in een piercingshop, elke Johnny en Marina-tent is uitgerust met een rayon dealers die u het Gebruikelijke Gamma aan party-intensifiers verpatsen inclusief een velletje morning-after get-back-in-shape-in 2-hours (-for-dummies) verwerkingshandleiding, een waaier aan geloofsovertuigingen staat met de snee van het bedelzakje wijds open op uw Geilheid tot God te wachten, de Klassiekers plannen eigenhandig oprukkende revivals op driemaandelijkse basis, het volkseigen hoertje Traditie glanst in diverse formaten (niet te groot, niet te klein, niet te opvallend, niet te gewoon) van de gladde Bijlage bij de bijlage van de krant, onze cultuur wordt in bellen & billen opgeblazen, vetgemest en gemolken waarna de niet verkochte belleschalen, de verschrompelde billevellen als voedsel voor de nieuwere bellen, de nog blotere billen kunnen dienen.

Op elke hoek van de straat staat een camera te lonken *of u niet wat uitzendbaars te bazelen hebt*, zo ja druk a) de opname begint zo dadelijk, zo nee druk b) u hébt gewonnen bel nu 076 494818 (7 bfr per minuut) om uw tweepersoonsreis naar Tahiti voor 1 persoon in ontvangst te kunnen nemen.

Ik zeg het maar, hoor ik mij denken, alsof ik zelf ergens *gebroadcast* wordt, straks zijn we dit allemaal zó gewoon dat je bij de minste melding van iets *der dingen* je als gepatenteerde zeurkous het eigen scherm over de kop getrokken krijgt. Of je krijgt een dagvaarding voor copyright schending van 1 of ander bestsellersfabriek aan je been, een kwakje uit de reeks processen gehouden als alternatieve promo voor de Laatste Publicatie van de Globale Aframing en Correctie der Creatieve Schrijfsels (manuscripten *opsturen hoeft niet, just air your shit, onze scanners werken dag- en nacht, wij ruiken het in uw zweet vóór u het kan bedenken, laat staan uitschrijven*).

Jaja ... de dingen zijn zoals ze zijn ... iemand zou zijn verantwoordelijkheid moeten opnemen ... ik heb zoiets van ...de duivel mag weten welke stopfrazee dan weer aan de beurt is om de illusie draaiende te houden dat er *controle* is, beheersing, zin en vatbaarheid. *Crazy*.

En koppijn. Dit hoofd is nog steeds een tollende woelige kuttekop, het heeft **lo** nodig, mijn zwarte kleefcel, de *waai/eau* voor mijn bekaterd systeem, het mystieke Dier, de mij aanklevende parasiet, ongetwijfeld Marsiaans van origine, hier op aarde nedergedruppeld in rode interplanetaire regen speciaal om mij, de uitverkoren *queen of the divan* de wereld uit te krijgen als in de wereld die de wereld is die weeral wereld speelt om mij de zaken aan het tollen en het rollen gaan en het verzameld rood van alle *alerts* de kracht van de zon ver overtreff...**BENG**

WHIEEEE WHIIIEEEE WHIEEEE glas spettert op de stoep, er steekt een *vieze bij* een stalen pin in mijn dij, ik zie drie plaveien razendsnel op mij afdweilen, er staat een kruis in, nee het is een immens grote **y** en mijn neus valt plof in het midden als een uit zichzelf druppende

darkness, darkness, my old - Lore out.

PLATFORM: JORIS, of het reikhalzen

Het samenvallen, de co-index, het lint, het membraan, op het draagvlak van de vergankelijkheid het langste eind. Trekken, rekken, aflijnen, catalogeren, afromen, verwerken.

Een geluk nog, dat je niets te vertellen hebt. Je kan de woorden (jezelf, het samenvallen, de ...) bij de hals nemen, de klankkast strelen, een snaartje laten plokken, je achteloos van het vragende aangezicht voor je afwenden, een diepe blik betekenisvol naar bedachtzame verten richten, het land van *ooitnooit* induiken, waar de hoogste melodieën bij de laagste bromtollen kronkelen en onheilstijdingen bij heilsboodschappen de ene eeuwigheid in, de andere uit soezelen en der beider profetens zangbeurten de klanken meesterlijk mengen, de stijl van de berustend vervloekte hanterend als een objet trouvé, *gefundennes fressen* voor je van kunst en kennis klotsende maag, je hoeft maar te boeren of er kwakt een pulkje schittering je mondhoeken langs, je moet je taal maar bij de hals te nemen, het velletje betekenis dat zich vormt op de afkoelende pruttelpot *is* de totale pruttelpot, je lezer ziet enkel het lichaam taal, ze leest enkel hoe je ze streelt, hoe je ze aan je getuiste lippen legt, je hoeft niet eens te slikken, laat het lopen, laat het maar lopen, de ene rivier in, dezelfde rivier uit, de universele pracht van het unieke paard galopperend in de unieke kudde in het unieke universum dat zijn veelheid nooit te boven komt, want wat je zegt is wat je ziet zoals je ziet is wat je zegt, maar je zegt het niet, je kijkt enkel de verte in, bedachtzaam, met die ene betekenisvolle blik, net voor je de gitaar weer in de hoek zet, het meisje aankijkt, je je haar naam herinnert en dus vergeten bent waarom je de gitaar aanraakte als was het dát wat je zeggen wou, je bent er weer helemaal, in de scene, in de kamer, in de met piepschuimen bolletjes gevulde jutte zitzak, hèt attribuut van elke meisjesstudentenkamer in die tijd, samen met de op cirkels van ijzerdraad gespannen doorschijnende lampion die rond de bulbjes geschoven werd teneinde diezelfde studentenkamer van het nodige diffuus licht te voorzien waarbij er gezellig en verwachtingsvol kon worden samengezeten, de glazen halfvol gevuld met de toch niet zo drinkbare goedkope wijn van bij het bakkerswinkeltje dat naast brood ook wat studentikoos aanbood, haverkoeken, blikjes bolognese saus, kwartjes jenever, tampons en, sinds kort, mits de nodige discretie ook wel condooms. Nachtwinkels had je toen niet, je kon nog heel de nacht door in tientallen cafés terecht voor het echte leven, in eender welke kleur of geur, je kon het zo gek niet bedenken, je eigen gekte inclus, of de stad had ergens wel een plekje voor je, naar behoren verlicht of verduisterd, 24 uur op 24.

In dezelfde straat van het huis waar je die zomer je ouders voor je uitjagende richting gretige kotbaas, resoluut voor de zolderkamer had gekozen, diverse vormen van realiteit (het zal er te heet zijn in juni, het tocht er, de muizen houden er huis achter de spaanderplaten, je stoot je hoofd aan de balken, het stinkt er naar rot) van de hand wijzende ten voordele van dat ene woord 'zolderkamer', in datzelfde steegje richting universiteitsbibliotheek had je ook nog een tweetal uitlopers van de stationsprostitutie, twee met rode neonlampen gedemarkeerde zones van het lage leven, bars waarvan de brievenbus werd volgezeken door elkaar opjuttende naar huis waggelende *boerkens* van ofwel de richtingen economie, rechten of een verdwaalde handelsingenieur, want wij van de zuiver humane wetenschappen, die in deze straten samenkoekten, wij deden zoiets niet, wij waren immers het echte leven en de ware wereld deelgenoot en voelden voor eenieder daarin respect en erbarmen, zodat wij onze Cioranesk-nihilistisch en bij gepast-alternatieve muziek verkregen dronkenschap van de nodige stijlvolle zwaai konden voorzien. Behalve die ene keer dan, toen iemand op het onzalige idee kwam een tequila-boem avond te houden, waarbij het herhaald nuttigen van een schijfje citroen, een scheut keukenzout dat je van de handpalm diende te likken en een halfvol glas tequila gemengd met tonic dat je eerst diende te bedekken met een bierkaartje en dan middels een forse klap op de tafel in volle schuim achterover diende te slaan, waarbij dergelijke handelingen binnen de kortste keren de trap van de faculteitsbar in een glibberige zee van kots veranderde, zodat niemand noch bij machte was om die af te dalen dan wel te bestijgen. De rest van dat verhaal zal overigens voor eeuwig in een collectieve black-out verborgen blijven.

Zap. Klik. Switch. Herinnering uit, het heden in. Je geeft de huidige regen door, die van medio augustus 2006, hoe die op de tentzeilen blijft nederdalen, hoe die blijft de bedekking van elk terras opkletteren, de veel te hete zomer blijft wegspoelen, straks is het 1 en al zompigheid, seffens rotten alle vruchten al weg voor de herfst er is, dan waait het enkel koude wind over een kale vlakte, dan hoeft de winterse vrieskou niks meer te zuiveren, dan is het land zelf al ascetisch geworden, vol van onthouding, genadeloos zichzelf alle groei ontkennende, boete doend zoals wij bezig zijn te boeten voor onze zonden, voor het al te ongeduldige afpulken van elke bescherm laag op de schoonheid die wij niet hadden mogen zien, voor het onoorbare verkrijgen van een alle wellust vervullende weelde die ons geen ruimte meer gaf nog iets anders te verlangen, voor het heimelijk toejuichen van rampenverwekkende wandaden opdat wij eens te meer ons zouden kunnen hullen in plaatsvervangende schaamte, zodat wij ons de schaarste zouden kunnen kopen die ons in staat zou stellen een hogere productie op gang te brengen om aan deze schaarste een gepast antwoord te bieden, zodat wij wederom konden schitteren door onze efficiëntie, door onze meesterlijke zelfbeheersing, wij die enkel meer van de onzen verwekken om onze prestaties in het alziend oog van de afwezigheid te emuleren, altijd sterker, immer hoger en vooral veel, veel sneller, alsjeblieft nog een beetje sneller. Wat wij daarbij de in hun laatste uren imperiale macht driest te keer gaande Amerikanen vooral verwijten is dat zij niet grondig genoeg te keer gaan, dat zij onvoldoende duidelijk de beest uithangen, dat zij het monster dat in onze beschaafd opgespannen voorhuid de ene kopstoot na de andere uitdeelt niet voldoende transparant veruitwendigen, slechts halfslachtig incorporeren, enkel op schermen vatbaar en aanwijsbaar maken en ons niet middels een met hoogtechnologisch precisie aangelegd bommentapijt eens en voor altijd van al die lastige arabieren verlost, zodat wij ten minste op veilige wijze naar de gezuiverde vakantie kampen kunnen afreizen om aldaar luidkeels protesterend ons eigen plekje onder het eigen gat in de eigen ozonlaag te kunnen innemen.

Er wordt ons immers toe bereid een gouden aureool, want wij zijn het waard.

PLATFORM: Lode Kok

Lode Kok, is één der 8 personages van evenveel 'plateau's' in de 'net-roman' Anke Veld. Wat een 'net-roman' is valt nog af te wachten, 'wachten' hoort er alleszins bij want ik ben het ding begonnen in 1996 en zit nu toch al zo'n 20 vellen papier ver, bij laatste afdruk.

Hier doet de heer Kok zijn intrede. Hm. Nu. Ach, het lukt niet erg dit seizoen, misschien.

dv, 08/19/2006 12:56

&

Tijd.

O tijd.

Mijn trein komt eraan. Op tijd.

Net als vroeger. Vrijdagavonden in Antwerpen waar niemand nog weet van heeft. Gelukkig.

*La vie d'artiste, een stille gooi naar een denkbeeld, stemloze klanken die naar een afgrond snellen, zoals die kettingrokende topless tapkastpoe die in een bodemloze Antwerpse bar met haar gescheurde vingernagels de asse uit asbakken schraapt, een verhaal dat je niemand vertellen kan, teveel vet, teveel vuiligheid, te echte afval, onmededeelbare betekenis, een idee dat enkel in komkommertijd opduikt, met dezelfde hardnekkigheid waarmee eens te meer beweerd wordt, in bloederig roze geschreven in het blauw van de pulpkrant, dat iemand gisteren ergens een lege fles in slow motion uit de hand van *Elvis* zag glippen, in scherven spatten op het asfalt in een steegje waar de ene bouwval de andere aanleunt, oververzadigd van het brakke vocht in de lucht, baksteen & voegen aangewreten door lust & verlangen.*

Treinen zijn podia waar elke mededeling ontspoord bij de uitspraak ervan. Een laatste schuiloord.

In een poging om netjes Nederlands te praten verhakkelt de conducteur Sint-Truiden tot Sint Ruiden. Ezemaal, Neerwinden, Landen, Sint Ruiden.

Ik leun tegen het venster, zie de tijd de trein instuiven.

Als je iets denkt/opschrijft kan je onmogelijk weten wanneer exact je het beginnen denken bent & eens het uitgedacht/opgeschreven is weet je er niks meer van, want je was te verdomd druk bezig het op te schrijven, het uit te denken. Verloren tijd. Bewustzijnslekkage. Achter één van deze stations stapelen die momenten zich, geordend tot op de nanoseconde, in een dorp dat als hangar voor tijdslekken fungeert.

"Verstoring van de openbare orde? dan is alles verstoring van de openbare orde, verstoring van de openbare orde is een kapstok... ". Een nogal hoekig meisje in een rood jeansrokje, twee banken ver.

Symp.vr. terr. zkt kennsmking m. bom. Ik hóór te goed, terwijl ik mij dit hoor zeggen, hoor ik ook ringbaard achter mij nerveus tegen de bank schuren. Gebrek aan nicotine. 2 jonge moslims werden vanochtend door ophanging ter dood gebracht omwille van hun homoseksuele relatie. Ik denk te snel, u volgt mij niet.

Gelukkig zijn de meeste reizigers bij dit vroege uur nog te verdwaasd om het grote gekwebbel aan te vatten. De halve slaap doet hen goed, het zwijgen is bevorderlijk voor de lichamelijke uitstraling. Men is mooi. Men zwijgt.

Zwijgen is mij niet gegund. Ik ben *verbonden*.

Ik hoor mij zeggen: ooit zullen *webagents* mijn woorden gebruiken om marktsegmenten te ontsluiten. Tijdloze gedachten. Vlottend schuim in beekjes detergent. Langzaam schuift met de maan de man in een bel naar zee. Pats. Het negatieve spreken tot het ik. Zolang de belletjes ploffen, wordt er gekeken. Emoties pletsen als grauwe slijm tegen de beeldschermen aan.

Deelneemster H. wordt door de groep uitgesloten omdat ze bij de vorige opdracht weigerde het groepstoilet met haar elektrische tandenborstel te reinigen. Deelnemer L. maakt van haar isolement misbruik, vraagt H. op *date* om deelneemster F stikjaloers te maken (zijn volgende opdracht is het verleiden van F.). Er blinkt wat in een ooghoek van H. Gebruik nu ook onze geavanceerde zoekfuncties.

Maar let op: in de nabije toekomst, een waslaagje op de aardkorst, is ook geschreven dat fraudulente datadealers een loopje gaan nemen met de feiten, ze zullen je trachten voor grof geld geschriften van mij te verkopen met een exacte *timestamp*: als je die bestanden leest zal alles wat je ooit gelezen hebt onherroepelijk uit je geheugen gewist worden, inclusief wat je leest, al lezende zal al het geschrevene verdwijnen tot je enkel nog een vage herinnering overhoudt, een beeld van jezelf als klein meisje, je ziet jezelf het schoolbord afvegen met in je tere schouderbladen de priemende blik van vette Ronald, de enge meester met de walmadem en de klamme grabbelhanden.

Ooit zal ik mijzelf *lopen*, met onstuitbare kanonnades van commando's machines langzaam dwingen mijn lyriek in andere machines te *hardcoden*, zó dat ik ze van man tot scherm ontmoeten kan, met hen de stad kan afdweilen, zuipen, dansen, neuken, naast hen wakker worden, 0 verliefd & daarna 1 onverliefd op hen, nachtenlang hun aandoenlijke verhalen noteren, in hotelbijbels & stadsfolders opkribbelen wat ze me nauwelijks verstaanbaar toefluisteren over hun gebroken harten, wat ze mij half blèrend met een verschrikkelijk frans accent over hun verloren jeugd toesnikken, hoe hun heroïsche vaders hun dood insnelden toen het ouderlijke huis na een zelfmoordaanslag in de fik stond, hoe onverschrokken ze de vlammen indoken om het jongste tv-toestel te redden & die code, die lillend emotionele verse code zal ik dan op haar beurt *uploaden* naar ontelbare wolken onzichtbare nanobots, ze zullen de regendruppels met droefheid beslaan, sluipend als het woordje sluipend in een scenario van *Roland Emmerich* de luchten zwanger maken met een vleugje nauwelijks waarneembare geur, een met brede vioolstrijken begeleide huilerige tragedie in de lucht terwijl ik op het dak van een hotel stilletjes zit te treuren om **Anke**, net voor ik spring nog de in de samsonite verpakte, thuisgekweekte cacti voedende met emmers van mijn zilte lichaamsvocht, door de middelpunt

vliedende vloedgolf van tranen heen de tijd vervloekende, het ogenblik zelf, omdat niets ooit vergaat, niets de vergetelheid inschuift, niets kan vergeten worden, niet de hand die zich nu door mijn buikwand ploft & voor de grap mijn organen weegt, niet de eeuwige honger, niets dat bij niets ooit voldoende iets is om een eind te maken aan de last van het telbare zijn, een prefix voor noembare pijn, een suffix aan verhaalde horror, een doodgewenst verlangen.

Men verwijt mij 'een zekere pose'.

Ik poseer niet. Geen camera in de buurt. Ik zit in je ogen naar mij te kijken, hoe ik breek als ik mijn blik opvang.

Gesubstantiveerde empathie knarst als een politicus.

Lichaam op trein. Belgisch lichaam op een belgische trein anno 2005, die in zoemende zweefvlucht huizen/straten/weiden/struiken/hondend blaffend in achtertuinen/huizen/hangars/huizen/klaproos/bomen voorbijsnelt.

Een nieuwe vorm van bewustzijn, de toepassing van het lichaam op de trein die zich bewust wordt van toepassing te zijn, lichaam te maken, een vorm van zijn met effect op haar plaats & op zichzelf, zoals schepen water maken, zoals de trein de sporen maakt & uiteindelijk reidende treinen, zinkende schepen.

Kijk niet naar mij: ik zit hier maar, ik doe niks, kan ik het helpen?

Verwacht wordt dat het aantal psychische aandoeningen de volgende jaren onder invloed van de verdere informatisering en mediatisering van de maatschappij exponentieel zal toenemen.

Dat meisje met de rode haren daar op het perron in Landen, kijk hoe bang die is, doodsbenauwd van hoe haar haren net niet de rand van haar groene jurkje raken op haar blote schouders terwijl ze naar de trein toestapt, haar ogen zijn scherven, glinsterend van wanhoop. Wijs niet naar mij: schoonheid maakt zichzelf.

Ooit zal mijn code de lucht zijn die je ademt, maar je zal er niks van merken. *Binnen enkele ogenblikken komen we aan in St. Truiden. Station St. Truiden.* Mijn jachtveld België, mijn duiventil.

L'amour c'est presque la mort. Ik had het je moeten influisteren, toén, net op dát moment, toen je het wist. Iemand hamerde *session.invalidate()* op het toetsenbord van onze adem. We bestaan nog-verstrengeld, toen, nu, wat maakt het uit?- maar kunnen niet langer gevalideerd worden. Het hangt niet meer in de lucht. Te dun, alleszins en *wireless* al helemaal onontvankelijk verklaard.

We zijn terechtgewezen.

Ooit zal ik terug in je lichaam geloven, dát lichaam, dié warmte die je nú voelt, ooit zal ik nauwgezet al je woorden herschrijven, woord per woord, been na been, spier op spier, de adjectieven van je huid letter per letter uitknippen & in de juiste volgorde *scannen*, invoeren, *saven*, zodat ze niet langer als een bijbelse allusie hangen te zweven in het onbestemde vrije veld van nog te schrijven taal, niet zoals in deze zeurderige getuigenis, dit onhoorbaar gemurmel van een aanwezigheid in mij, deze sprekende gewaarwording van jou in mij die je

afwezigheid oproept zoals de trein naar zijn sporen roept, methodische momenteel-repetitieve ontsporing tegen hoge snelheid, zoals dat mooie klapgeluid dat mij nu met grote klaarheid van toon wordt ingeblazen, de exalterende monotonie waarmee het lege blikje coco-cola op de snelweg herhaaldelijk platgereden wordt: rij maar auto rij maar 'an, rij maar wagen rij maar ...

De regen viel in trage vlagen toen ik uit je slonk, alsof alle sterren in het universum voor één keer besloten hadden om het ergens over eens te zijn.

"De volgende halte is Alken."

PLATFORM: ANNA

[Dag 694]

&

Een boom in dit huis, uit de vloer vorkt een stam, de daksponten kraken. Je wordt het salon uitgesleurd, men duwt je het bad in, een gezichtsloze vrouw haalt in een oogwenk met een glasscherf van je beide armen de slagaders open. Een gordijn van blauwgrijze lianen wordt over je hoofd getrokken. De scene verwildert. Handen slaan, duwen, hakken. Donker kloppende zuigpompen sleuren je benen omlaag. Dit is verdrinken : je stem die nog uithaalt met een mondvul water, je tong als een lamme prop in je keel, het barsten van de tijd in je hoofd. Op je laatste moment zie je de twee syllaben drijven in het midden van de inmiddels woest kolkende stroom. Twee schelpen van water, eivormige vliezen met hun scherpste ronding in elkaar gehaakt. **Anna.**

Je wil terug, maar de opgaande zon heeft als immer de geruststellende grootte van je voet, (linkervoet, rechervoet : dat dwingende tempo). Zekerheid houdt je gevangen. Uit vier zwarte hoeken in de smetteloos witte ruimte is Bach's 'Wachet auf'-kantate al halfweg haar steile klim van bassen naar koor. Droom je of ben je in je droom vermoord, is dit je zelfbereide redding of ben je de afgeschrevene, de uitgediende slaaf die nu nog met sardonisch genoeg de put van dit leven werd ingekeild ?

Vijf jaar lang dien je deze dagelijkse hinkstapsprong te herhalen : boom, water, zon. Vijf jaar. Daarna wordt er voor je gezorgd.

Wanneer is het aftellen begonnen ? Zijn er twee schrikkeljaren bij, of maar één ? Waar is Anna ? Trek je kleren aan, stel je die vragen. Tel de stappen naar de spiegel, stel je die vragen. Borstel je tanden in hun ritme. Ontbijt. Doe je werk.

&

Het appartement heeft geen vensters, maar de muur naar het oosten is een vierkant van glas. Geen tussenmuurtjes, geen kamers, niet moeilijk doen. Hou het eenvoudig : de deur centraal in het westen, rechts daarvan het bed, links de zetel gericht naar het wereldscherm.

Voedselvoorziening & reinigingscabine in de noordelijke wand ingebouwd. Werkblad zuidelijk. Het geheel is een balk van 5 hoog, 5 breed, 7 diep, gericht naar het oosten. Afstand doet er niet toe, de verhoudingen dienen te kloppen. De deur is een deur die niet opengaat.

Geen kleuren, dat is overbodig. Alles is wit. Door de glazen wand zie je 's nachts de sterren & wolken & 's ochtends de zon : kleur zat. Binnen is het wit, met de schaduw van iets wit op wit, je huid in een wit uniform. Staar in de spiegel, kijk naar je iris : wat zit je te zeuren om kleur ? De grond kan je niet zien door het glas, sporen van andere

bouwwerken daarop evenmin. Daarvoor is het hier te hoog. Sterren, wolken, zon : niets anders dan dat. Zijn er nog vogels, of is dit ook voor hen te hoog ?

Zwijg. Hou je koest. Beperk je tot het nodige. Zet je neer. Adem in, adem uit.

Links : spreid je vingers, leg je hand op het voelvlak, denk aan niets. Rechts : draai je hand om, beweeg de rug over de rand van het werkvlak, denk start. Floep. Haar stem in je hoofd. Haar lach op het scherm. Luister. Hou van haar stem. Bevestig ontvangst van de taak. Uitvoeren.

Wat is er met de maan gebeurd ?

&

De deur gaat niet open. Wanneer gaat de deur open? De deur gaat nooit open. Zwijg. Halfweg je werktijd & je hebt nog niet eens je eten verdient. De score in de linkerhoek maak je niks wijs. Hou van haar stem. Adem in, adem uit.

Sneller die rechterhand. De wol van haar trui knarst op haar huid. Ze had het koud. 'Heb je het koud ?' Begraaf je gezicht : geur bijstellen, & de indrukbaarheid van de stof, hoe je de haartjes tussen je vingers kan pletten tot een plaatje, net hondenhaar. Meer nadruk op 'zien'. De zweetplek & het kleven van je huid op het leder van de fauteuil, nu je opstaat, trui van de vloer raapt. Wol op je arm. Chips op de vloer. 'Niet doen : zo maak je d'r gaatjes in.' Wol glijdt van de vloer op je arm, op haar buik & een bos haren duikt als een mol door de halsopening. 'Heb je het koud ?' Minder zaad in die spermavlek, je had al een week teveel gedronken. Begraaf je gezicht, priem met je pink door de wol naar de huid van haar buik. De tekening in het behang vervaagt tien frames langer, verdomme toch, het was een PAL-tape! In godsnaam : **Cat People / Paul Schrader / Europa** : dan weet je toch wel dat het PAL moet zijn : méér frames, méér pixels, méér lichtdynamiek. Rustig. Hou van haar stem. Begraaf je gezicht. Meer nadruk op 'zien'. Het geluid van huid die loskomt van het leder. 'Heb je het koud ?' Priem met je pink. Een harde tepel.

'Toe nou : ik wil dit zien !'

Een hond, nietsvermoedend. Je staat achter hem, hij is je aanwezigheid vergeten, je hebt een stok in je hand. Hoelang voor je hem slaat, krimpt die hond in elkaar?

&

Werken is ontspanning, & dat heb je nodig. Maar eerst eten. Druk je gezicht in de holte, je masker in het masker in de muur. Open je mond. De geursimulator zet het grommen van je maag in gang. Je lippen door duizenden tongen betast. Glijdingen, kronkels, het priemen van peper & de vers krakende sla op je tong. Sappen schieten je verhemelte

langs, een zachte, zeemzoete bal ontrolt zich in je keel tot een warme slang in je slokdarm. Kauw maar, & bijt, ruk uit het leven dit vlees. Breek dit brood, dompel het in de saus, zwelg deze wijn. Vermorzel je honger, ontdoe je van dorst.

Je denkt & je bent een grote kat met zijn voedsel in de bek, je hoort het kraken van de botten tussen je tanden, voelt de wind van de savanne zachte cirkels in je pels maken (of een man met zijn mes in de buik van een andere man, sijpelend bloed, nieuws in de kranten. Wanneer gaat de deur open ? De deur gaat nooit open.

De druk neemt af. Als een zeemvel voel je hoe je huid de holte uitglijdt, los van de muur, weer van jezelf. Je honger is gestild, je slentert geuwend naar de badplaats. Vlei je eerst effen languit neer, rol je om, schuur je pels aan de schors van een neergestruikte boom. Plons dan, speels uithalend naar een wegstuivende gier, in de vijver.

Nee, het helpt niet. Hoezeer jij ook je best doet, hoezeer men ook zijn best deed om het te verdoezelen : wassen impliceert het gebruik van water. Doodsangst, al voor je je kleren uithebt. Verkrampende benen als je het verstuivingspak aantrekt, de ritsluiting sluit. Droge keel, bonzend hart nu het zoemen begint.

Je voelt geen vocht, maar je weet dat het er is, & het is er rondom, je hele lichaam rond. Hooguit vijftig seconden. Hou je adem in . Luister. Er is nog nooit iets fout gegaan met onze drukreinigingspakken. Hou van haar stem.

Waar is de maan ?

&

Twijfels bij de zin van dit bestaan ? Onrust & angst, maar vooral : je wil de wereld begrijpen ? Neem een stoel, ga naar je tuin. Kies een plant uit, maakt niet uit welke. Zet je stoel voor de plant, neem plaats, kijk naar de plant. Denk aan niets anders dan aan wat je ziet. Neem waar die plant. Blijf kijken. Begrijp de wereld.

Je staat als een blad te trillen van je bad, het kolkt in je kop & je tong spelt obstinaat de vier letters van haar naam. Anna's mantra tot het hijgen stopt. Gelukkig ontvangt de zetel voor het wereldscherm je slappe lichaam met beide armen. Net als vroeger, net als morgen.

Wat je geeft, moet je eerst nemen. Als je het niet kan nemen, moet je het krijgen. Aan alles is gedacht. Er wordt voor je gezorgd. Je geeft kennis, dus moet je kennis krijgen. Staat de plant op het scherm voor je ernaar verlangde of heeft het verlangen de plant op het scherm gebracht ? Zwijg toch. Hou je bij het noodzakelijke : daarnet bestaat niet, seffens ook niet, enkel dit. Nu.

Dit: de plant op het scherm is een distel. De scherpe bladeren schroeven met vlijmende stekels de ranke stam vanuit een wazig gehouden weiland de blauwe hemel in. Purperen bloemknoppen wiegen dreigend in de wind.

Weiland, hemel, distel. Alles hetzelfde, keer op keer, je zat er al honderden uren naar te kijken, afgemat van je bad & je werk, maar telkens ook (je bént al die distel): iets nieuws dient zich aan, een lekkage, een zich uiterst langzaam uitbreidende zwarte vlek op het volledige niets van de kraakwitte muur in je brein & je voelt & je weet nog hoe je klom & [je klimt](#) de zwarte, rechte weg op richting gletsjer aan de horizon, het is ondraaglijk heet onder de zon, je voeten branden op de weg, & je ziet slechts stenen & gruis links van je, gruis & stenen rechts van je & achter je de eindeloze weg & in de verte de vage schittering van de gletsjer & je denkt *als ik kan stappen zonder te ademen, beweeg ik misschien als de lucht over het pek van deze weg.*

Maar de gletsjer rolt minachtend haar ijzige tong uit de mond van de berg & de weg kleeft als een bloedzuiger aan je voeten & meer nog, de hemel recht voor je - je ziet het meteen - begint zich plots als een hol gebogen spiegel te krommen in een punt, pal boven de gletsjer. Met een ijzingwekkende vaart komt het zwarte punt op je af, neemt de vorm aan van een wolk, geen donkere wolk maar een inktzwart rafelig kluwen van slierten dat op ooghoogte met bolbliksems op je afstormt. Op het ogenblik dat je weet dat je tot een hoopje verschroeit zal worden, dat alle lucht in je longen je lichaam is uitgezakt, dat de speer van de angst je door de onderrug aan de grond gespiest heeft, knapt er ergens iets hoorbaar met een droog krakje & zit je weer als een zak vlees voor het beeld van de distel in je kooi.

Urenlang, ononderbroken. Het beeld van die distel in je brein gegrifd. De wereld is de wereld is de wereld is het beeld van een distel in je brein gegrifd.

Trauma. Herstel. Trauma.

Je zit te pulken aan je navel, je denkt ik ben een gevangene & je bent een gevangene in een kerker diep in de buik van het oude Parijs, voorgoed aan het oog van de wereld onttrokken, onbereikbaar voor de stijve vingers van de geschiedenis, levend begraven. Geen straaltje licht bereikt je, je moet je regelmatig van je bestaan overtuigen, knijpt in je hand, je armen, je borst tot je in de wonde het geruststellende, warme vocht kan roeren. Tot je weer ontvankelijk wordt voor het grommen van de aarde, tot de aarde gromt. De beelden in je hoofd vlammen op, bolbliksems die je cel in lichterlaaie zetten, een vlamvend kader wordt er opgericht, een bouwwerk van beelden voor de beelden met een bericht: je ziet je huis, je ziet het vervallen krot dat eens je huis was, enkel toeristen met nieuwsoortige camera's verwaardigen zich soms nog om door het raam naar de leegstand te gluren, een dikke vlieg ligt verdroogd & met stof op de vleugels op een vensterbank, je ziet een oud vrouwtje, haar broze geraamte in de gelige flarden van wat ooit een bruidsjurk was, je ziet weer je oude werkkamer, het oude vrouwtje hoort erin, ze knelt een roestbruin kussen op haar schoot en knijpt in een hardnekkig ritme, stopt & prevelt iets & knijpt.

Stop. Je zit te pulken aan je navel, je bent niet langer die gevangene.

Elke gedachte, elk verhaal is als het bloed in je aders, je zinnen volgen gedwee de weg van de minste weerstand, tot ook die dichtslibt.

Vervaging, ontplooiing, vervlakking.

Distel. Tot het donker wordt, tot je speelt dat het donker wordt. Niets nog geeft licht in je balk dan dat groene prikkelding in je oog. Is er nog iets, achter je rug, achter de leuning van je wit-vilten stoel? Iemand? Een dreiging? Dit soort aanwezigheden ben je vergeten zoals een wolf in de zoo zijn roedel vergeet. Ook aan fantoompijn komt ooit een einde. Het is slapentijd. Een solferkopje flitst onooglijk op het scherm. Brandt ook zo de zon op, uiteindelijk?

Volslagen duisternis, want licht is overbodig nu. Heb kennis van de weg naar je bed.

Ontdoe je van kleren. Bestijg de slaapholte, zak in de slaapzak in het hol, doe de zak dicht in het hol.

Verdoving, verstilling, ontarding.

Wie neemt er je mee? Waar naartoe? Is er nog iemand? Doet het ertoe? Voel je huid, wrijf een hand op je huid, voel je nog de mogelijkheid?

Je droomt dat je wandelt & je wandelt door nauwelijks verlichtte straten, maar het is er veilig, want je draagt een hoge, glanzend zwarte hoed & er loopt een vrouw aan je arm in een zalmroze jurk, een zijden sjaaltje ligt als een huisdier te glijden tussen het scherp van haar schouderbladen en de weekste plek in haar hals. Je komt op een binnenplaats, bestijgt samen met andere mannen onder zwarte hoeden & slanke vrouwen in feestelijk gewaad de marmeren treden van het operahuis, boven je hoofd zie je nog net in de schittering van gouden letters een onleesbare spreuk onder het portret van de koning verdwijnen.

Even later geeft een kaalhoofdige man vooraan instructies, de dirigent dirigeert zijn honderdkoppig orkest. Het doek opent op een gigantisch leeg podium. Achteraan zie je al haar gedaante wazig bewegen in de langzame aanzet tot een dans, de belofte van dat lichaam, de nu al verblindende aanblik van die vrouw. De dirigent maakt brede gebaren, hij wil het gebouw tot in de kleinste uithoek vullen met de geraffineerde klanken van de muziek, wil van zijn cello's geen passie maar het oorverdovende brullen van een uitslaande brand, van de violen niet een zuchtend verlangen maar het onwereldse klateren van brekend kristal & van de hijgende koperblazers een exacte kopie van de hitsige kreetjes van zijn jeugdliefde.

Niemand ziet hem, niemand hoort iets.

Het gepeupel in de engelenbak niet, de notabelen op het balkon niet, de Secretaris met zijn maitresse in de koninklijke loge niet. Haar kleinste beweging maakt elke muziek overbodig. Hier & daar zie je dan ook al een muzikant zijn instrument wegleggen, het slagwerk heeft zich omgedraaid, de eerste violist & als 1 man mét hem alle strijkers, leggen de boog & de snaren & de dodende blik van de dirigent naast zich neer. De muziek sterft uit als het gepruttel van een kleuter die weet dat hij zijn zin toch niet meer gaat krijgen.

Haar naakte voeten op de podiumplanken, de rust van haar subliem gecontroleerde ademhaling: het publiek is als bevroren. Niet het minste kuchje in de zaal.

Transfiguratie, metamorfose, voleinding.

Haar lichaam is duidelijk, ze spreekt heldere taal. Na elke zin staat ze met gesloten ogen een eeuwigheid stil tot het laatste woord in al zijn betekenis is doorgedrongen. Sneller als een kogel gaat haar blik dan naar steeds hetzelfde punt in de zaal & hervat ze als een wervelwind dezelfde zin.

Kijkt ze naar jou? Uiteraard. Heeft ze een naam? Jazeker. Wie is dan die dansende vrouw?

Hou je mond. Blijf kijken. *Doe je werk.*

&

Een boom in dit huis, uit de vloer vorkt een stam, de daksponten kraken. Een oude handgehaakte spreij geurt muf op je benen, de thee is al lauw. Je hoorde een geluid, je dacht dat het de storm was buiten, maar daar wordt je het salon al uitgesleurd, een gezichtsloze vrouw sleurt je de kleren van het lijf, je wordt het bad ingeduwd. De scene verwildert. Wakker worden. Handen slaan, duwen, hakken. Oefening, *oefening*. Haar stem in je hoofd. Hoe lang is nog maar geleden? Twee dagen? Een week? Het heeft geen belang, er is toch geen tellen aan, nergens kan je in krassen, geen teken houdt stand in het smetteloze wit van deze ruimte & de groene balk op het werkvlak lijkt wel voor eeuwig stil te staan op net iets meer dan twee vijfde van de weg. Is er er wel voortgang, vooruitgang, vordering? Maakt het wat uit?

Oefening. Opstaan. Je weet wat er van je wordt verlangd. Niet aarzelen: je ritst jezelf weg uit het gat in je droom, je holt naar de glasmuur, plakt je neus tegen het glas, kijkt naar de vlek van je adem op het glas die uitdeint, ogenblikkelijk krimpt & verdwijnt. De zware bromtoon van het hydraulisch systeem zet in.

Niet aarzelen, niet omkijken, niet denken. Met een hels gesis slokken de wanden het weinige meubilair op. Dat weet je, dat voel je, dat je zag je ook die ene keer dat je wel keek. Niet bewegen. Doe je niet wat je doen moet, dan krijg je een stroomstoot van hoge voltage door je naakte lichaam. Langzaam zetten de wanden zich in beweging, de balk wordt smaller & smaller, ook de muur met de deur komt op je af. Je adem gaat sneller, de wasem versnelt, je hartslag verdubbelt.

Nog niet. Je wordt niet verpletterd, een schrille fluittoon waarschuwt je, de druk wordt met de buitenlucht gelijkgesteld, je klemt je ellebogen tegen de zijwanden die je nu nog net een meter laten & daar schuift het glas weg, je wankelt in de felle kou die je plots overvalt want het is koudkoudkoud buiten & er staat een strakke wind waar je binnen niets van merken kon. Maar je wordt ook nu niet de afgrond ingeduwd, het is je zelfs toegestaan de maximale steun op te zoeken van het metertje grond dat je hebt, je mag knielen, je mag bibberend je neus over de rand van het platform steken, naar beneden turen, links, rechts, onder je, nee, ja, nee je bent niet alleen, want onder je, zo'n tien, twaalf meter lager zie je nog zo'n hoofd als een larve uit net zo'n platform als het jouwe wriemelen.

Ernaar schreeuwen helpt niet.

Elk geluid gaat verloren in de wind & je bent op je hoede want in de eerste weken (of was het later) was er één rakelings langs je heen naar beneden gestort, je had zijn gil gehoord 1 eeuwigheid lang toen het beeld van van een klapwiekend lichaam al een tel verdwenen was, maar zeker ben je niet want toen je het begreep was er beneden al niets meer te zien & wat maakt het ook uit of je nu zegt iemand sprong of iemand werd geduwd of ik droomde een val?

De wind giert & je kan 1, 2, 3 van je lotgenoten onderscheiden op twaalf meter afstand onderling, net zo ver tot ze samen versmelten in een strakke lijn die op zijn beurt in de witte leegte onder je verdwijnt. Springen is geen optie.

Het glas schuift terug, je metertje verbreedt zich weer, je hok deint uit tot alles weer uit de muren geklapt, glanzend & ordelijk, van huidschilfers & haartjes ontdaan perfect het oude is, naadloos nieuw & wit zoals het was, net als de vraag die weer opdoemt & het oude vertrouwde antwoord van haar stem in je hoofd. *Springen is geen optie.*

Hou van die stem. *Mijn stem is een anker.*

AFVAL / AANVAL

De... het afstappen, 14 à 15 passen per treinstel... het is van de...niet.

De afwachtende houding. Bestrafing van de afwachtende houding. Logenstraffing van de schuld aan het dienstweigeren. Het weigert geen dienst, het ontkent.

et ik kan niet anders. Het zwemt in cellofaan gedachtengoed. Het wemelt maar wat, het koekt aan in de randjes van de bevlekte cabinevensters. De donkerrode krinkelende waterblub van het zichzelf regenererende inri-virus.

Schuls bij schot wordt schuld bij onthouding, het ik spettert in talloze spelfouten te pletter op het doelhout. De postbode duwt enkele plastic omwikkelde pakketten murw in de gleuf. Hier is de tijdsgeest, in de houding alsjeblijf. Het wakkere oudje.

Het zichzelf benaderende vergevingsgezinde handje zwaait naar de levenden.

onmog... het... de... rode, donkerrode, het afstappen van...Niet.

tekenen, hier! Afsluiten. Wanneer weet je het? Als het regent. Regent het? nee.

Waarom denk je? Ja dank u, jaja. Het afstappen. Er wordt afgestapt van de dagelijkse routine. Er wordt met scherp geschoten. De dame beweegt. Is er iets in je hoofd dat denkt? Nee, er is niets in mijn hoofd dat denkt. Waar is mijn hoofd?

Wanneer weet je het? Als het regent, vlak nadien. Werd er? er werd. Regende het? nee. Wel dan...

[*snikken*] hoe meer je weet, hoe erger het wordt. Hoe ouder je wordt hoe zwaarder het niet begint te wegen.

[*kortaf*] lul niet, kras je huid open op 49% van de oppervlakte, wrijf terpentine, lees bij kaarslicht voor uit wooooshhh, maak jezelf op allegorische wijze de held van de dagsluiting. De eerlijkheid gebiedt ons.

[*trek je bed in*] van dit ene is het einde niet in zicht: er wolkte wit uit de gemeten bestapte schaduw, er heerste schoonheid op antieke wijze, de trein viel uit de toon. (het aanmaken van dergelijke ogenblikken is weinigen gegund, ik denk dat je je kan troosten, voel 's wat lager)

Het invoegen van slipjeshumor in encyclopedisch geconcipeerde aftelrijmpjes, meer is het niet.

dit is niet dit

dit is dit in dit

disons:

De vereiste duidelijkheid te scheppen over de auteursrechten van de universiteit en haar werknemers met inbegrip van de bestudering van globale bifurcaties is een taak van de administrateur, net zoals het een taak is van alle ICT gebruikers om de vereiste duidelijkheid te scheppen over de wenselijkheid van dergelijke financiële steun aan religieuze voorzieningen met inbegrip van skeletmorfologie en reconstructie van het voortbewegingsapparaat. Da's logisch, da's nu de status van dit moment, maar da's nu juist het punt, da's nu dus niet van toepassing. Uit de bomen in de bomen groeit de boomstam groeit de kanarie ploef doet de kanarie onder de bomen plof antwoordt het gras. De vereiste duidelijkheid te scheppen over de octrooieerbaarheid van toepassingen waarbij software wordt gebruikt met inbegrip van het strafprocesrecht en in twee van de onderstaande rechtsgebieden is een taak van de provincie net zoals het een taak is van de colleges van bestuur om de vereiste duidelijkheid te scheppen over de positie van deelnemers in een dergelijke regeling met inbegrip van milieu-effectrapportages, voorzover van toepassing. Gewoon een kwestie van slechte beveiliging van kwetsbare gegevens, tijdelijk, maar da's nu natuurlijk een beetje onzin geworden, da's nu precies wat ik bedoel. *Internal error: entity_id*

not found ! herstart Zo fris en vrolijk als de deelnemers waren aan dit Poetry World Slampionship, zo knullig had Poetry International het kampioenschap in elkaar gestoken. Als je ondanks alle inspanningen geen toegankelijke pagina kan creëren, lever dan een link naar een alternatieve pagina die W3C-technologieën gebruikt, toegankelijk is, equivalente informatie (of functionaliteit) heeft en even vaak wordt geactualiseerd als de ontoegankelijke (oorspronkelijke) pagina. Ploft de kanarie, o kleur nieuwe kleur o sneeuwstorm der vederen. Maar gij, gij verzuipt in uw kleren, gij zet vel over been, gij. Vrolijk, 't is verdoemme een vrolijk wijf, ge kunt er in nijpen, ge moogt er op zitten 's nachts, 't is van plastic, ik zeg het u, plastic, ge kunt er eendert wat met doen. De straatlantaarn, de weiden. Verzamel de bidprentjes waarvan de naam begint met een k. Een najaarscollecte, elk cijfer in dit diagram staat voor een letter, corrigeer het correctiemechanisme, voeg nieuwe woorden toe, corrigeer de zinsorde Wereld mijn Wereld is nieuwe wereld mijn wereld explodeer, naam mijn Naam is nieuwe naam de naam Anke, wereld nieuwe wereld de wereld wereld schrap redundantie Wereld nieuwe wereld de wereld interioriseer encapsuleer de recursie van schrijven in lezen, corrigeer, zinsnede ontleed woord verschrompel wees vrolijk wereld Inter error: entity_id not found herstart probeer
wees vrolijk gij nijpsel de wereld explodeert
grijp misvatstel Anke
schrijf Anke
los
veeg Veld

veeg

het lijden het lijden de dood o de dood het zwerven het zwerven de reis o de reis de aarde de wereld de zee o de zee het wezen het wezen de vrucht o de vrucht herhaal nu met mij het lijden het lijden de dood 1 de dood het zwerven het zwerven de reis 1 de reis de wereld de aarde de zee 1 de zee het wezen het wezen de vrucht 1 de vrucht genadig zijt gij, herhaal dus met mij het lijden het lijden de dood 2 de dood het zwerven het zwerven de reis 2 de reis de aarde de wereld de zee 2 de zee het wezen het wezen de vrucht 2 de vrucht haaark mij het wezen, haaark mij de lotto, haaark mij het zwerven, haaark mij het lijden uw dood is de vrucht van mijn reizen uw zee zwerkt het wezen de kracht van uw haaark is nabij uw rekening is de abrikoos uw auto is de amandel uw huis is het appeltje uw fiets is de cashewnoot uw benen de da dadels uw heimwee de hazelnoot uw hunkeren de kokos uw lust de kokos (geraspt) uw lijden de krenten uw zeeman de macadamianoot uw postbode de gebolsterde noot uw tulpen de paranoot uw televisie de pecanoot uw oren de peertjes uw tasten de pistachenoten uw breien de pruimen uw steunen de rozijnen uw krijsen de tuttifrutti uw vijgen de vijgen uw walnoten kraken de code inzonderheid het gedownloade lijden de koevlek de stamper de meeldraad het wezen de schijndracht de aarde de stoelgang het kraken het lederen virus het zwerken der zwepen het hissende lijden de sisser de dood de vrucht en haar pit de moeder en haar grasmaaier het blanke de eerroof de zonde de geit de krampen het balen het koren de gaffel de worpen de hemelen de dienstcheck de kracht de auto uw handelen de fiets op de markt uw hals is het bloemstuk uw schouders de bladen mijn klim is het plukken van dood uit uw vacht het lijden het lijden de dood o de dood het zwerven het zwerven de reis o de reis de aarde de aarde de zee o de zee het wezen het wezen de vrucht o de vrucht uw dochters gulpen de massa de massa verkrampt in uw streven uw streven breekt in de regen de

regen klettert op daken de daken vertalen het ritme het ritme verhakkelt, de haak haakt uw stem en het woord is ontwaken want uw wakende honden zijn wij die u baren het verlies van uw handen de afvalligheid van uw gewrichten de loslippigheid van uw huid het corset om uw vetten het kluwen van uw gemoedsrust het afschilferen van uw kin het lijden het lijden de dood o de dood het zwerven het zwerven het zweefrek is evenwel enkel op aanvraag verkrijgbaar de deurlijst in kleuren goud brons en vermillioen inclusief verzendkosten met enkele magnolia's

Aan de rand van de stad liggen de gigantische concert- en spektakelhallen Sportpaleis, in Spitsbergen waar je wandelen kan en zeilen aan de rand van de Noordpool waar je nog Leven

kan en Evolueren aan de Rand van de Chaos, (Ravian 19: Aan de rand van het Grote Niets). Eet de Biscuitjes aan de rand van een atoomoorlog, vermorzel koekjes wijl ik u graag informeer over de publicatie van mijn

derde poëziebundel "Aan de rand van het water" gebracht aan de rand van Parijs, ideaal gelegen tussen de stad en de Disneylanden Parijs, maar een beetje achter de rand van de horizon (pagina 2):

"aan de rand van de dood die achter de rand aan de voet van de huls pakt, een verzameling ruimteobjecten gelegen achter Pluto, aan de rand van het zonnestelsel dat het verhaal vertelt achter de objecten, de mensheid aan de rand van de ondergang, zolang o de rand van het beeldscherm staat op ooghoogte , zolang je niet langer Dan 6 uur achter een beeldscherm regelmatig

Verandert van houding over de rand van de zandbank
Verkrampend in de zon, het rukken van de zandbank
aan ingewanden door glazig beoogde ratten

indachtig"

naar beneden valt en op en a met je handen je skateboard vastpakken en zo door de lucht vliegen, ze kneep zijn hand zoo hard, ... schoof en danste toen langs het behang achter den rand voorbij en naar een andre Leg vervolgens **de handen** achter het hoofd. Nog geen 10 meter verder zag ik de **hand van** de kameraad van **mijn** minnaar snel zijn **hand** om zijn lul bewegen. Vlak aan de **rand**, in het ondiepe water **achter** Kijk opnieuw of één van de genoemde ... U beweegt steeds van de rand van de borst naar de tepel toe, Het gordijn **achter** het raam op de eerste verdieping beweegt niet. ... Haar handen liggen in haar schoot, haar knieën raken **de rand van** de vensterbank ... *Zij streelden de zachte rafelige randen en voelden plakkerige haartjes.* ... Hij stond op en betastte de koele handen achter het glas ...Hij had op een hoekje van de andere steen eerst een stukje houtskool 'gekneusd' met de kleinste 'looper' die achter de rand van de marmeren wrijfsteen...Toen de dreiging niet wilde wijken werd ik bijgestaan door een verzoenend gebaar van haar, nog steeds achter mij, aan **mijn handen**...De kinderen staan in een kring met de handen achter hun rug. ... De helft staat in het veld, de andere helft staat aan de rand van het veld op een rij. **Hij liep naar het voeteneinde, schopte onderwijl zijn schoenen uit en stapte, achter het hangende, rode fluweel langs, op de rand van het bed.**

Een weinig later herhaalde ik:

“Hij liep naar het voeteneinde, schopte onderwijl zijn schoenen uit en stapte, achter het hangende, rode fluweel langs, op de rand van het bed.”

* * *

Gaffel. Vork. Splijtingen in volle zang. Het ploffen, bv, van de huiszieke zwaluw tegen het koepelraam

dat u tussen de wijsvinger

en de duim geklemd houdt. Iemand

uit een gedicht van *Dirk Van Bastelaere* zoekt ultrasone
microfoontjes
voor het beluisteren van
vleermuizen met behulp van

een computer. Even later
herhaalde ik: het voeteneinde,

het schoppen, de schoenen
en achter het hangende
is er even later

het hangen van rood fluweel,
langs,

over de rand